

8°
INDO-CHINOIS
1495

hi

TRINH THAM TIÊU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẠN

Nhà in DUC-LUU-PHUONG
158, rue d'Espagne - Saigon

IMP. DUC-LUU PHUONG
158, RUE D'ESPAGNE

Editeur *Trần Văn - Tuấn*

Directeur *L'Imprimerie Trần Văn - Tuấn*

8° Indoch
1495

(C.)

1911-12 UNIT 1A

1911-12

TIÊU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẬN

CUỐN THỨ NHÌ

II

Lưỡi gươm vô vị

(Tiếp theo)

— Ừa nếu vậy người là ân-nhân của ta, người ôi ! làm thế nào cứu tôi ra khỏi chốn này, thời ân ấy ngàn năm ghi dạ.

— Ông hãy ráng chịu, làm sao tôi cũng tìm kế mà cứu ông ra, hiện bây giờ rất khó không thể nào đem đi được.

— Ân-nhân tên họ là chi, xin nói cho ta biết với ?

— Tôi tên là Lê-chí-Tâm, thôi bác hãy dùng đỡ ít hột cơm cho mau đứng tôi đi kéo chúng nó hay thời mang hại. » Ông Hải-Thọ thấy vậy bèn dùng sơ sĩa dài muốn cơm, rồi người ấy đứng giậy đi ra. Ông Hải-Thọ dùng được ít hột cơm trong lòng có hơi khoẻ nên ngồi khoanh tay nghĩ rằng : « Lê-chí-Tâm đây thật là người nghĩa-hiệp, nếu Trời phò hộ người cứu được cha con ta, ta nguyện gả con Kim-Sa cho người đứng đền ơn tái tạo. » Ông ngồi suy nghĩ một hồi bỗng lảng gió phất qua mặt mẽ, ông nói thầm rằng : « Lạ này, hăm này từ sớm mai đến bây giờ bịch bùng không có hơi gió sao bây giờ lại có gió, hay là có chỗ hờ nào chẳng ? Ông đứng giậy đi tìm coi hơi gió lọt vào chỗ nào, ông tìm thấy ở tấm vách sau có ba cái lỗ tròn bằng khu chén trên khỏi đầu ông, ông đứng dòm lên một chập bỗng nghe có tiếng than văng vẳng rằng : « Cha ôi ! Cha có hay cho con nông nỗi này đây chẳng ?

Con muốn thác phui sạch kiếp trần này, song tẻ ra con thất như thế thời con đề tiêng nào xấu cho đời. Cha ôi ! con bất hiếu này chắc khó mong gặp cha dặng, vì bị quân ác đức nó cầm cổ con trong hăm đá, biết làm sao con ra được hầu trả cái thù độc địa này, Trời ôi ! sao ông vội nổi khiến chi cho cuộc tang thương thịnh linh sắp đến như vậy ? kiếp mà đào sao ông phá khuấy mà làm, chi ? cho cha

con ngày nay phải phân ly, con hội hiệp khó trong khi hội hiệp, đã đành vui lấp một kiếp trần ai, kiếp con người sao lắm đắng cay, thân ở thế sao hay chìm nổi, tạo hóa đành lòng chi vội, đã phân lìa còn nổi khổ tâm, con chia lại còn làm tay hung thủ, trời ôi ! sức nữ nhi chẳng đủ tài ba, biết làm sao trả được thù nhà, biết làm sao mà ra hang cọp ?

Ông Hải-Thọ nghe than mấy tiếng, dường như dao cắt ruột, ông nói rõ ràng là con ta, con ôi ! ông nói đến đây ngã ra bất tỉnh.

Một chập lâu ông tỉnh giậy kêu rằng : Kim-Sa, Kim-Sa, phải con ở hầm đó chẳng ?

Nàng Kim-Sa ngồi trong hầm đang than thở bỗng nghe tiếng kêu văng vẳng tên mình, thì kinh hãi cho rằng « quái vị sơn tinh » nàng lẳng lặng ngồi làm thinh, một chập lâu nàng dùng nói bệu bạo rằng : « Trời ôi ! tiếng của cha tôi đây mà » nàng liền đứng giậy lên tiếng : « Dạ tôi là Kim-Sa phải cha kêu con đó không cha ??? »

— Phải cha ở bên này đây.

— Tại sao cha lại ở đó được ?

— Cao-Đoàn nó bắt cha nó cầm ở bên này.

Nàng Kim-Sa nghe nói kêu trời ít tiếng rồi ngã ngựa vào vách chết giật. Khi nàng tỉnh lại kêu lên rằng : « Cha ôi ! Cha ôi ! Song chẳng nghe trả lời. nàng kêu nữa rằng : « Cha ôi, bỏ cha » song cũng lặng thinh, từ đó đến sau nàng kêu réo nói chi cũng không nghe trả lời nữa, nên nàng ngồi xuống úp mặt mà khóc.

Nàng đang ngồi than khóc bỗng thay cửa đá mở ra, tên Cao-man vô bảo rằng : « Nàng hãy theo ta ra đây có việc, nếu nghịch thời ta giết chết. Nàng Kim-Sa không dám cự lý nên đi theo tên Cao-man ấy, tên Cao-man giặc nàng đi quanh lộn, có khi leo lên nất thang, có lúc xuống hầm tối, một chập lâu thời đến mấy căn phòng rất đẹp, có giường ruột gà, tủ đứng dưới lót gạch bóng hẵn hoi, khi đến hầm chót tên Cao-man đưa tay bảo nàng đứng lại, rồi mở cửa đi vào, một chập lâu trở ra bảo nàng rằng : « Nàng hãy đi vào đây ». Nàng Kim-Sa đi vào tức thời tên Cao-man khép cửa lại rồi trở ra đi tuốt.

Nàng Kim-Sa vừa bước vô thấy Cao-Đoàn đứng hai tay chống nạnh ngó nàng mà cười, còn sau lưng có hai tên thủ hạ, mặt nàng ngó trả lại Cao-Đoàn một cách giận dữ, tựa hồ

nàng muốn nhảy đến đánh Cao-Đoàn một cái cho chết mới vừa lòng, nàng đang đứng ngó bỗng nghe kêu rằng : « Kim-Sa, Kim-Sa, cha đây bỏ con, nàng Kim-Sa nghe kêu thấy cha bị trói vào cây cột đá nàng chạy lại ôm cha khóc và nói rằng : « Cha ôi ! bởi sao cha phải ra thân thể này ? »

Cao-Đoàn nạt rằng : « Chỗ này chẳng phải chỗ để cho cha con người than khóc, nói rồi bảo hai tên bộ hạ lại kéo hai tay nàng đem cột vào trụ đá phía bên này, rồi bảo hai tên bộ hạ hãy ra ngoài, hai tên bộ hạ ra rồi Cao-Đoàn đi lại hỏi nàng Kim-Sa rằng : « Mi bằng lòng ưng ta, thì ta tha cha mi và mi ra lại nuôi mi tử tế, bằng không ta giết chết ngày hôm nay.

Ông Hải-Thọ nghe Cao-Đoàn hỏi nàng Kim-Sa như vậy, liền bảo lớn rằng : Kim-Sa con hãy chịu chết, chớ đừng nghe theo loài súc vật ấy mà nhơ nhục tông môn.

Kim-Sa cũng trợn mắt và nói rằng : Mi là quân vô loại chẳng biết xấu hổ, tội phước mi bức ta tha ta chết chớ tha để cho mi làm nhơ nhục danh ta đâu.

Cao-Đoàn că giận nói rằng : « Súc sanh ta đã tưởng tình cha con mi, té ra cũng bởi tại cha con mi, vậy mi hãy mở mắt mà coi, nói rồi xách gươm chạy lại chặt hết một ngón tay cái của ông Hải-Thọ.

Nàng Kim-Sa thấy vậy la lớn lên rằng : Trời đất ôi ! Cha ôi ! rồi kêu Cao-Đoàn nói rằng : Chú tưởng tình xin tha cha tôi ra, thì tôi bằng lòng theo như lời chú sở nguyện.

Cao-Đoàn cả mừng nói, khi nãy sao nàng không nói cho sớm.

Ông Hải-Thọ nạt và nói rằng : « Kim-Sa mi là đồ súc sanh, mi muốn cho ta phải nhục với tông môn ở tuổi vàng chăng ? »

Kim-Sa nói : « Cha ôi ! nếu con không ưng thì thân cha phải khổ sở, con nữ nào đành tha con liều mảnh thân bọt bèo này cho cha khỏi đau khổ sở.

Ông Hải-Thọ nói : « Tha cha chết, cha đã đến tuần tuổi này cũng không cần mong sống làm chi ».

Cao-Đoàn dāv qua cười và nói rằng : « Cha khéo nói thời thời, nàng đã ưng rồi lẽ nào con lại hại cha hay sao. » Nói rồi đi lại ôm nàng Kim-Sa mà hôn, nàng vùng dậy không biết làm thế nào tránh khỏi nên đành để má đào cho kẻ thất

phu toại hưởng, tưởng lại không còn cái mùi lai nào ngon, ngọt, bùi, béo, sánh bằng với cái hôn ấy, bởi vậy Cao-Đoàn vừa muốn hôn thêm một lần nữa thời bị nàng Kim-Sa liễu mạng, đập trán nàng vào mũi Cao-Đoàn một cái rất mạnh, nên phải sứt máu, Cao-Đoàn cả giận dục lấy thanh gươm quyết chém nàng một cái cho đã nư giận, song vừa ngó thì sợ nghĩ rằng :

Cái hoa đương ươm nở, lẽ nào bầm xé cho đành, nên tỉnh trở lại chặt ông Hải-Thọ một bàn tay đặt dọa nàng Kim-Sa, nào dè vừa đá gươm bỗng nghe một cái « răng ». Cây gươm của Cao-Đoàn giã ra xa lắc, liền đó bay phất qua phất lại mặt chàng luôn một giọt tám lưỡi gươm, đều có cột theo tám phong thơ, chàng kinh hồn oản vía đứng ngó trân, không dám nào động, vì sợ trúng mình, một hồi lâu Cao-Đoàn thấy hết mới lần lại lượm 8 cây gươm đến bàn mà xem, thấy 8 phong thơ ở ngoài bao có đề từ số một đến số tám — chàng lấy phong thơ đề số một xem thấy có mấy hàng chữ như vậy :

Bác-vật Cao-Đoàn,

Số một. — « Mi chớ có hành phạt ông Hải-Thọ một cách quá tr hiềm khắc như thế.

Số hai. — « Nếu mi chẳng tuân theo lời này thời ta giết « mi trong một lưỡi gươm mà thôi.

Số ba. — « Ta bây giờ chưa có thể cứu ông Hải-Thọ và « nàng Kim-Sa ra được, là vì chưa đủ bằng cớ mà trình cho « luật phép rằng : ta là người ân-nhân.

Số bốn. — « Ta có thể giết người chết được, nhưng ta « không giết, là có ý để người sống làm một chứng cớ.

Số năm. — « Vậy ta gởi hai người là ông Hải-Thọ và nàng « Kim-Sa cho người, người hãy cho ăn uống tử-tế, và nhốt « nàng Kim-Sa vào hầm số 11.

Số sáu. — « Còn ông Hải-Thọ nhốt vào hầm số 29.

Số bảy. — « Bấy nhiêu lời ấy, người hãy tuân theo thời « lưỡng toàn tánh mạng.

Số tám. — « Ta làm dấu ở cánh tay người mà cạy mảy « lều nói trước.

Ký tên X. N.

Cao-Đoàn xem vừa dứt bị một lưỡi gươm bạc đến gièm vô cánh tay máu ra lai láng. Chàng cả kinh la, hoản, người khách Quảng-đông lật đặt mõ cửa chạy vào thấy vậy liền

hỏi rằng ; lưỡi gươm này ở đâu, ai vào đây đối thủ với bạn mà bạn phải bị thương như vậy ?

Cao-Đoàn bình cánh tay và nói : Châu ôi ! Ta phải coi lại trong hăm đặng bắt đũa gian phi lợi hại, nói rồi bảo người khách Quảng-Đông đi lại coi mấy tấm giấy ấy. Người khách Quảng-đông xem rồi nói rằng : « Vậy ta hãy tuân đỡ theo lời nó, rồi sẽ tin tìm coi việc bí mật này ở đâu mà ra.

Cao-Đoàn gặt đầu bảo bộ hạ đem nàng Kim-Sa nhốt vào hăm số 11 còn ông Hải-Thọ thời nhốt vào hăm số 29.

Từ ấy Cao-Đoàn lo bắn bó cánh tay và dặn bọn thủ hạ cho ông Hải-Thọ và nàng Kim-Sa ăn uống rất tử-tế.

Một hôm Cao-Đoàn nói với người khách Quảng-đông rằng : « Tôi thương nàng Kim-Sa lắm, chẳng biết làm thế nào cho nàng thuận lòng, thật là khó, nếu tôi bức nàng chắc nàng liều thân tự tử, hai nữa bị lưỡi gươm bí mật nó dạo thật tôi không biết tin lẽ nào cho lưỡng tiện.

Người khách Quảng-đông nói: nếu muốn cho nàng thuận lòng âu ta phải bảo một người đàn-bà cho miệng lưỡi dụ dỗ nàng tất xong, sắt vô lửa còn mềm huống hồ bụng đàn-bà, nếu dỗ lâu ắt nàng phải xiêu lòng.

Cao-Đoàn nghe nói hữu lý chàng cả mừng nói rằng : « Theo như lời bạn nói e khi được, song biết ai cho miệng lưỡi bây giờ ?

Người khách quảng-đông nói, tôi có một đũa em gái rất bất thiệp, hiện giờ nó ở với người cậu tôi ở Cholon nếu bạn dùng nó được tôi bảo nó đến giúp bạn chắc xong công việc.

Cao-Đoàn cả mừng nói rằng : « Nếu vậy bạn hãy đi rước cô em bây giờ đi ». Người khách quảng-đông đứng dậy gặt đầu rồi đi ra hối sớ-phơ đem xe ra đặng chạy về Cholon mà rước em mình.

Xe đi lối bốn giờ đồng hồ trở về thấy có một người sầm tuối lối 19, mặt nơi má có một cái sẹo, đầu thắt binh đi vào vừa gặp Cao-Đoàn, người khách quảng-đông chỉ em mình nói : « nó đã đến đây ».

Cao-Đoàn mừng rỡ hỏi rằng : « Cô em tên chi ?

— Nó tên là Ngọc-Liên, rồi day qua kêu Ngọc-Liên chỉ Cao-Đoàn nói rằng : « Người đây là ông chủ nhà này, ông muốn cậy em về việc anh đã nói với em khi trên xe hơi đó ».

Ngọc-Liên nói mấy khi ông cậy tôi sẵn lòng giúp cho ông thành việc.

Cao-Đoàn cả mừng hỏi rằng : Vậy thời cô đi với tôi vào hầm của nàng ?

Người khách Quảng-đông nói, khoan đã nếu muốn cho nàng mau xiêu lòng, hãy chờ đến khi canh khuya đêm vắng, lúc nàng sầu não, gặp cảnh tình thống khổ, thì hãy vô khuyến dụ nàng như vậy mới mau thành việc cho.

Cao-Đoàn khen hay.

Trời một lần một khuya, nàng Kim-Sa đang ngồi than thở ở trong hầm đá, bỗng thấy một người con gái Tàu tay bưng đèn mở cửa đá bước vào, hỏi rằng : Cô có phải là Kim-Sa chăng ?

Nàng Kim-Sa lấy làm lạ nàng ngó và trả lời, phải tôi là Kim-Sa còn cô là ai ?

Nàng con gái ấy để đèn xuống rồi lại dựa bên nàng nói rằng : « Cô ôi ! Cô đã bị hành phạt khổ khắc lắm như vậy chịu sao cho thấu, nếu cô muốn cho ông thân của cô và cô được lưỡng toàn và sung sướng, sao cô không ưng ông Bác-vật cho rồi, để người đầy đọa như vậy còn gì tấm thân bồ liễu của cô, để chi cho ngọc nát hoa-vùi, hương phai phấn lợt thì uổng cái kiếp sinh ở trong trần này lắm vậy, vả lại người sanh ở trong chốn trần ai này ta kiếm được cái vui, cái sướng chút nào hay chút nấy chớ biết đâu là hạnh phúc, còn ông Cao-Đoàn cũng là nhà hào-phú, cũng bậc đại quan sao cô bền lòng chắc dạ chi lắm vậy ?

Nàng Kim-Sa nghe nói thì biết rằng : « Con này quyết đến đây làm mai dong, nàng mỉm cười đáp nhỏ nhẹ. Theo lời cô khuyên giải cũng phải nhưng khó nghe theo được, Bác-vật Cao-Đoàn là một người để cho tôi bầm thây xẻ thịt chớ chẳng phải để cho tôi chiều lụy người đâu.

Người con gái Tàu ấy nói: bác-vật Cao-Đoàn tội lệ chi mà cô nói như vậy, nếu cô muốn bầm thây xẻ thịt thì theo tôi, tôi quyết tìm đường giắc nẻo cho cô lánh nạn được chăng ?

Nàng Kim-Sa nổi giận nói rằng : « Mi là một phần ác đức, chớ có ở đây nói điều với ta, hãy ra cho khỏi chốn này.

— Ai mà nói điều với cô cả.

— Mi nín chớ có nói chuyện với ta nữa.

— Tôi ở đây nói hoài, nói đến sáng. Nói rồi đứng giậy cời áo, mở bình ra, nàng Kim-Sa lấy làm lạ nói thầm rằng : « Thế con này nó điên sao cả », còn nàng con gái Tàu cời áo mở bình bởi đầu lên day lại kêu rằng : « Cô ôi ! cô ôi ».

Nàng Kim-Sa vùng nói lớn rằng : « Ủa em ôi ! Huế-Linh ôi ! rồi Huế-Linh và Kim-Sa ôm nhau mà khóc ròn. Nàng Kim-Sa nói rằng : « làm sao em giả dạng vô đây được ».

Huế-Linh nói, bây giờ thế đã gấp xin cô hãy đi theo tôi mà ra, rồi đến cứu ông đang trốn kẻ giặc đưa thời khó lắm. Kim-Sa cả mừng đứng dậy, còn Huế-Linh thò tay dưới đá dẫn một cái chốt tức thì tẩm vách đá phía ngoài lần lần hạ xuống, khi còn lồi một thước tây, Huế-Linh nói : thôi cô hãy trèo ra trước đi, nàng Kim-Sa trèo ra rồi kể Huế-Linh cũng theo bèn gót. Kim-Sa thấy núi non chón chõ, rừng rậm cây to thì cả mừng. Huế-Linh ra đến phía ngoài cũng kiểm chỗ dẫn cái chốt, tức thời tẩm vách lần lần trở lên như cũ. Nàng Kim-Sa đứng dòm lấy làm lạ nói thầm rằng : « Lạ này, sao con Huế-Linh lại biết những sự nhiệm màu trong đây. » Bỗng nghe Huế-Linh nói nhỏ rằng : « Hãy đi đến hầm của ông » Kim-Sa cùng Huế-Linh lần mò đi một chập lâu thời thấy ở trước mặt xa xa có ánh sáng, Huế-Linh kéo tay Kim-Sa và nói, chết rồi, bọn thủ hạ của Cao-Đoàn ngồi canh ở đó, biết làm sao đi ngan qua được, cả hai còn đang lưỡng lự thì Huế-Linh vùng nói lầm bầm một mình rằng, tề cho ta giữ, cậu ta có giặc đây mà quên, nàng nói bấy nhiêu đó rồi đi lại buội cây dựa đá mà mò. Nàng mò một hồi lấy ra một bó tên và một cây cung nàng Kim-Sa hỏi, em lấy cái đó mà làm chi ?

Lấy đang bắn thát hai tên canh này thời đi mới được.

Nàng Kim-Sa nghe nói thất sắc, vì nàng nhỏ lớn chưa từng thấy việc hung dữ, nên nói rằng : « Vậy ta kiếm đường khác mà đi không được sao. »

— Không có đường nào khác hơn đường này nữa, nàng Huế-Linh vừa nói vừa lấy tên bắn ngay yết hầu tên gát té nhào, còn một tên đang ngồi cúi đầu xuống gối gối, nàng Huế-Linh tiếp luôn một mũi nửa lũng sọ thấu vào đến cổ cũng nhào xuống chết một cách tức tức.

Nàng Kim-Sa hỏi em sao lại biết bắn tài như vậy ?

— Thỉnh thoảng rồi cô sẽ biết bây giờ hãy đi cho mau.

Nói rồi nắm tay kéo nàng Kim-Sa đi, khi đi ngan qua đó thấy hai tên thủ hạ của Cao-Đoàn còn rung rẩy giải chết. Nàng Kim-Sa than rằng : « Kiếp con người không có chi quý bằng trong lúc sống, nhưng cái đám sa mù lợi dục nó xúi dục cho phải vào nơi tội lỗi nên phải bị chết một cách rất

đau thương ; và từ đây ta đã thành ra một tay sát nhọn vậy. »

Huế-Linh nói cô chớ nói chuyện hầy lặng thinh mà đi, Huế-Linh giắc nàng Kim-Sa đi dòng theo vách đá một hồi, đứng lại chỉ ngay chỗ ấy nói rằng : « Đây là chỗ Cao-Đoàn nhốt ông ở trống. »

— Em làm sao cứu cha qua ra với.

— Em đã có thể cứu, cô đừng lo, nói rồi nàng mò dưới đá tìm chốt giặc, khi nàng tìm được cái chốt nàng giặc lần lần tẩm vách đá rút lên, khi tẩm vách lên khỏi đầu bỗng nghe tiếng rên.

Nàng Kim-Sa bước vào kêu cha rằng : « Cha ôi ! Con đến đây. »

Ông Hải-Thọ đang nằm rên, vì cả mình đều rêm nhứt, bỗng nghe kêu lật dật ngồi dậy hỏi rằng : « Phải Kim-Sa đó không con ? »

— Dạ phải.

— Làm sao con đến đây được.

— Cha hãy gần gượng đi ra, vì nhờ con Huế-Linh đến cứu đây, Huế-Linh bước lại nói rằng : « Ông hãy gần gượng đi cho mau, chớ khá chần chờ e khi bất tiện.

Ông Hải-Thọ vừa muốn hỏi nữa bỗng nghe Huế-Linh nói : bấy nhiêu lời thời hội ý, liền rằng đứng dậy lần đi.

Ba người lần hồi đi luồn vào rừng mà trốn, trời tối đen như mực, đường cây đá chập chùng, có lúc nàng Kim-sa phải té, Huế-Linh nói : ông và cô ráng đi một chập lâu nữa sẽ có nơi nghỉ chơn đỡ bữa, cả ba vừa đi vừa sợ pháp phòng, vì một lát nghe tiếng cộp găm ghi, khỉ reo quất tháo lấy làm ghê sợ, đi lối ba giờ đồng hồ trời một lần một sáng, cả ba đều mệt rã, Huế-Linh chỉ tới trước và nói rằng : « Ta phải đi cho mau đến cái chòi lá kia mà nghỉ. » Nói rồi đồng cùng nhau đi riết đến.

Khi đến nơi vào chòi, thấy trong chòi ấy có để một cái giường tre mới, một cái thùng, cây Huế-Linh bảo ông Hải-Thọ và nàng Kim-Sa ngồi trên giường nghỉ, còn nàng đi lại dỡ cái thùng ấy lấy ra một gói cột giấy nhợ rất chặt, khi nàng mở ra thấy trong ấy có 4 ổ bánh mì, và 4 hộp cá mòi, nàng khui ra đem lại bảo ông và nàng Kim-Sa dùng cho đỡ đói rồi sẽ đi.

Ông Hải-Thọ và nàng Kim-Sa thấy Huế-Linh làm tuồng như tiên-gia thuật phép thời càng lạ hơn nữa, nhưng nhớ

lời nàng giặn khi hôm nọ không hỏi chi, cứ ngồi lại ăn, khi ăn uống xong.

Ba người đi thật rất khổ sở trăm chiều, rừng cây, núi đá, chít chieu mịt mù.

Ông Hải-Thọ hỏi rằng : « Bây giờ chúng ta phải đi đâu ? »

Huế-Linh nghe hỏi ra tuồng ngờ-ngẩn nàng nói : ông và cô đi lần chừng lối ba ngàn thước nữa sẽ có nơi tá túc.

Khi ba người tới một lùm cây lớn liền nghe tiếng cộp kêu ở trong ấy, ông Hải-Thọ và nàng Kim-Sa thối lui và nói lên rằng : « Trời ôi ! gặp cộp chắt phải chết. » Huế-Linh cũng hơi khiếp sợ nói thăm rằng : « Cậu ta có dạy mấy đường roi để đánh với cộp, nhưng chồn này lấy chi làm roi mà đánh. »

Huế-Linh lệ trí liền kéo tay ông Hải-Thọ và nàng Kim-Sa lui lại lối năm mươi thước. Huế-Linh liền lấy kiếm chặc một cây roi róc suông, thì có một con cộp nghe tiếng khua động chạy đến. Huế-Linh đưa roi ra, con cộp nhảy xóc đến bị nàng đánh trúng một roi nhẹ, con cộp học lên một tiếng lớn rồi ngã nằm ngửa đưa bốn vò lên trời, Huế-Linh xem thấy liền dậm giả bộ nhảy đến, con cộp vừa thấy bèn nhảy tới toan móc họng, nàng đã lệ như chớp nháy, phi bộ trở ra rồi tấn tới đánh một ngọn roi « Long-bán-vĩ » trúng ngay đầu con cộp bể sọ ngã ra chết tươi.

Khi con cộp chết rồi nàng Huế-Linh dòm lại thời đầu mắt ông Hải-Thọ và nàng Kim-Sa. Nàng cả kinh liền chạy trở lại mà kiếm, song không thấy tâm dạn chi cả.

Nói về Cao-Đoàn được người dụ dỗ nàng Kim-Sa, chàng mừng rỡ Cao-Đoàn kêu người khách quăng-đông dặn rằng : « Đến khuya bạn hãy chỉ hăm nàng Kim-Sa cho cô em vào, và bạn xem sóc giùm, bây giờ tôi phải về Saigon có việc, lối 5 giờ sáng tôi trở về đây liền. Người khách quăng-đông nói, bạn cứ yên tâm mà đi, công việc ở đây tôi sẽ hết lòng xem sóc. »

Cao-Đoàn căn dặn rồi từ giả bảo sếp-phơ đem xe chạy về Saigon, khi xe đến nhà chàng thấy cha đang ngồi xem sách. Ông huyện Bấy thấy Cao-Đoàn về mừng rỡ hỏi thăm các công việc, Cao-Đoàn thuật hết rồi đứng dậy nói rằng : « Bây giờ con phải đi lại nhà ông Charles de Comberrousse một lát con sẽ về. » Nói rồi bước ra kêu xe kéo đến nhà ông

Comberrousse thấy cửa đóng, chàng bước vào gõ cửa một chập có một tên bồi chạy ra, chàng hỏi rằng : « Có ông Trạng-sử ở nhà chăng ? »

— Thưa không có.

— Ông đi đâu ?

— Thưa ông đi ngoài Cap khi chiều.

Cao-Đoàn hỏi không có ông Charles de Comberrousse ở nhà liền trở ra trả tiền xe kéo, rồi đi bộ mà hứng mát, chàng và đi và nói thầm rằng : « Ta là một người tài mạo trên đời rất đời Đẳng-La là một tay trình thám nhứt ở Hanoi còn bắt ta không được thay, mà bây giờ lại có tên N. X. nào còn hơn ta nữa, nó làm cho ta phải kinh tâm, như vậy nếu suy ra cho kỹ thời chắc tên X. N. này là thằng Quãng-đông ấy, thằng ấy nó theo ta từ mấy tháng nay ta cũng đủ rõ biết tài nó cũng không thua gì ta, chắc vì nó thấy sắc của nàng Kim-Sa mà ganh gổ với ta chăng ? nếu như quả vậy đêm nay ta mắc việc ắc nó thả cha con Hải-Thọ ra. » Cao-Đoàn suy nghĩ đến đây thời ra tuồng lo sợ, chàng ước rằng : « Phải chi ta gặp được một người nào tài mạo hơn tên Khách ấy đi thời êm. » Chàng suy nghĩ như vậy rồi sực nhớ khi chàng nói gạt với ông Hải-Thọ rằng : « Tên Khách ấy là bạn học của chàng ở Paris, và là con quan Tổng-thống ở Thượng-hải thì bắt cười xòa.

Cao-Đoàn đang đi và nghĩ nghĩ bỗng nghe hỏi, ông Bác-vật làm gì và đi và cười một mình vậy ?

Cao-Đoàn day lại thấy nàng Tiết-Hoa là một nàng bán phấn buôn hương rất có danh tiếng ở Châu-thành Saigon và thường khi cùng chàng giỡn nguyệt chơi hoa.

Nàng Tiết-Hoa đây vì nhờ cái sắc đẹp của nàng, làm cho nhiều cậu công-tử phải lụy vì nàng đến đời tàn gia bại sản, hoặc lặn dạn lao đao, một trận cười của nàng làm cho nghiêng nước nghiêng thành, một cái liếc của nàng người chưa từng bước đến sa vào dường như lâm trận mê hồn, dầu cho có kiến âm-dương-cảnh cũng khó ra được.

Nhưng từ khi nàng biết Cao-Đoàn đến nay, thấy Cao-Đoàn chẳng chút nào lụy vì tình, thời lấy làm lạ và kính trọng thầm, nên nàng quyết gặp Cao-Đoàn sẽ kiểm đều trêu ghẹo. Còn Cao-Đoàn là bợm đa tình, song chàng chẳng lụy vì Tiết-Hoa là bởi chàng đã thấy nàng Kim-Sa trước, nên

chàng coi bấy nhiêu cái sắc đẹp của Tiết-Hoa chẳng qua là cái sắc giả mà thôi.

Khi Cao-Đoàn dòm lại thấy Tiết-Hoa cười nói giỡn rằng : « Mới có chừng này mà đi kiếm mối sớm giử hôn ? »

Tiết-Hoa làm bộ xụ mặt nói rằng : ông khéo nói thời thời, tôi có lòng kiếm ông gần 2 bữa rày, hai cái giò gần muốn rớt.

Cao-Đoàn hỏi : cô kiếm tôi làm chi ?

— Kiếm ông đặt đàm đạo việc đời chơi chớ chi, bây giờ ông đi đâu đây ?

— Đi hóng mát may gặp cô đây hãy đi chơi với tôi ít vòng, kéo một mình tôi buồn lắm.

— Trời muốn mưa đi có vui thú vì đâu ? ông vui lòng đi về nhà tôi còn nhiều việc thú hơn nữa.

Cao-Đoàn dòm thấy trời chuyển mưa đến bèn gặt đầu, rồi đi cùng Tiết-Hoa về nhà của nàng.

Nàng Tiết-Hoa nhờ cái sắc khuynh thành cái tài lanh lợi, bởi vậy từ nàng ra buôn hương bán phấn đến nay, chẳng bao lâu nàng ky cõm được gần trên 40 ngàn đồng, nàng mướn một căn phố lầu ba tầng ở ngay đường Hamelin mà ở, trong nhà sắp đặt đàng hoàng, nào tủ cần óc xa cừ, nào ghế mặt cẩm thạch thiệt, sơn thũy rất tươi, lư hương thứ bụi, người lạ mới xem vào thời ngỡ là nhà của một viên quan nào vậy, chớ không ai tưởng rằng : « Chốn lầu son các tia, bán phấn buôn hương.

Khi Cao-Đoàn và nàng Tiết-Hoa về đến nhà, nàng Tiết-Hoa giắc Cao-Đoàn lên từng lầu chót, chàng dòm thấy hai bên vách tường đều vẽ sơn thũy rất đẹp, còn ở trong thời chậu kiền, chậu hoa sắp theo kiền dờ, thật là tốt đẹp vô ngần, tựa hồ như một chốn huê viên.

Nàng Tiết-Hoa kêu Cao-Đoàn chỉ vào vách tường nói rằng : Ông coi mấy bức sơn thũy này có đẹp chẳng ?

— Đẹp lắm, thợ nào vẽ rất tươi, mới xem vào dường như phong cảnh thiệt.

— Người thợ vẽ này tên là Davanne chuyên nghề vẽ sơn thũy rất tinh xảo, em mướn người vẽ mỗi tấm là 120 đồng, hết thấy tám tấm cộng là 960 đồng đó, ông coi thử nơi đây có giống Vạn-huê-lầu chẳng ? Vậy để em bảo bồi dọn lên một tiệc rượu, đặt hai ta chung vui chuyện trò, thời cái thú vị này còn đâu hơn nữa.

Cao-Đoàn cả mừng nói rằng : Được như vậy thời mai mắng lắm, vì tôi đang lúc buồn. » Nàng Tiết-Hoa nghe nói cả mừng, kêu bồi bảo dọn lên một tiệc.

Khi bồi (Boy) dọn xong, nàng Tiết-Hoa hỏi Cao-Đoàn rằng : « Ông muốn dùng rượu chi ? »

Nàng bảo lấy cho tôi một ve rượu rom.

Nàng Tiết-Hoa bảo bồi khui một ve rượu rom mật-ti-nít.

Cao-Đoàn và Tiết-Hoa ngồi chung lại một cái ghế mây ăn uống. Nàng Tiết-Hoa rót một chung rượu bùng đưa cho Cao-Đoàn và nói rằng : « Nầy tình lang ôi ! tình lang bấy dùng cho em một ly rượu này gọi là ly rượu đồng tâm đẳng cho em nhờ hồng phúc của tình lang đó.

Cao-Đoàn nghe tiếng nói của Tiết-Hoa điệu dàng, dường như đờn lên giây tứ-đại nên mê mẩn tâm thần, chàng bưng ly rượu uống rồi kề nơi má đào của nàng Tiết-Hoa mà hôn, Tiết-Hoa và Cao-Đoàn trướng giỡn với nhau từ 7 giờ cho đến 10 giờ mà chưa mắng tiệc.

Tiết-Hoa nói rằng : « Tình lang ôi ! Ngày nay mà em đẳng chung vui với chàng, một đêm nay thời đã thỏa tấm lòng của em bấy lâu mơ ước, có vậy bấy giờ đòi ta ngồi nói chuyện suông lây lắm buồn bức lắm, vậy để em bảo trẻ lấy đờn ra, chàng lên giây cho em ca ít bài văn thiên-tường tưởng lại còn chi vui hơn nữa ?

Cao-Đoàn nghe nói càng, chàng hối lấy đờn cho mau. Tiết-Hoa kêu đưa ở bảo lấy cây đờn kim cần ra đưa cho Cao-Đoàn, Cao-Đoàn tiếp lấy lên giây cho nàng Tiết-Hoa ca.

Tiếng ca giéo đon, lãnh lót, hòa lẫn với tiếng đờn tru sâu phiến não, khiến cho người ở gần nghe đến phải ngẩn-ngơ, nàng Tiết-Hoa ca bài văn-thiên-tường lúc Cửu-Nhĩ sang Tống ban đảng trả thù chồng, thời càng nghe đến phải bồi hồi tắc dạ, phải tuông lụy rơi châu.

Gần 12 giờ khuya mà Cao-Đoàn và Tiết-Hoa còn mê mẩn. Bỗng nghe dưới lộ la lớn rằng : « Đó đó nó chạy đó », rồi nghe bắn hai tiếng súng lục-liên. Cao-Đoàn và Tiết-Hoa không biết chuyện vì liền lật đật bỏ đờn ninh ca, chạy lại mở cửa sổ mà xem chẳng dè vừa mở chốt thời cánh cửa bật ra rất giữ dội, làm cho Cao-Đoàn và Tiết-Hoa phải té nhào, liền có một người cao lớn dậm dõ nhảy vào nói tiếng pháp nhỏ nhỏ rằng : « Nếu la thời ta bắn chết » hai tay cầm hai mũi súng lục-liên.

Cao-Đoàn và Tiết-Hoa đứng giây, thấy một người bạn đồ đen, mang mặt nạ Cao-Đoàn hỏi chủ muốn làm việc chi ?

Người cao-lớn nói tiếng pháp rằng : « Mong ơn ông cứu tôi một lần này, rồi tôi sẽ trả ơn rất nặng. Người ấy nói đến đây thời nghe tiếng nói với lộ rằng ; « Nó mới chạy ở đây này, người khác nói, nó nhảy lên trên này, người khác cây rằng ; nó mới chạy tuốt đến đường Mac-Mahon rồi, tiếng cây nói rầm rì ở dưới lộ gần 1 giờ đồng hồ mới lần lần tảng lác.

Còn Cao-Đoàn ra vẻ vui mừng chàng kéo khép cánh cửa sổ lại rồi nói với người ấy rằng : « Chủ nói bấy nhiêu lời tôi cũng đủ hiểu rõ hết những công việc của chủ cả. Thôi chủ hải lột đồ chủ bận ngoài và lấy mặt giã của chủ ra như thường kéo người tìm dọ ngó thấy thời khó lòng. Người ấy dụ dự không muốn thay đồ, và gỡ mặt ra.

Cao-Đoàn cười nói rằng : « Chủ cứ yên tâm, vì tôi phải có việc cần đến chủ, nếu tôi không có việc thì sẽ bắt chủ ngay.

Người ấy nghe Cao-Đoàn nói : gặt đầu bèn cởi đồ đen ở ngoài ra, thấy trong bận một bộ đồ tít xo trắng, kể gỡ cái mặt ra, thấy một người mặt dài râu bao hàm, người ấy cởi đồ xong liền hỏi Cao-Đoàn rằng : « Ông qui danh là chi ? Và ông nói có việc cần đến tôi là việc gì ?.

Cao-Đoàn lấy ra một tấm cung hĩ (carte de visite) đưa cho người ấy và nói rằng : « Tôi biết chủ lắm, chủ tên là Phong-Lôi ở Hà Nội.

Người ấy nghe nói mặt biến sắc, tiếp lấy tấm carte xem thấy đề tên như vậy :

H O Æ N G - A N H

K Æ - S U

Hanoi

Phong-Lôi xem tấm carte càng ngạc nhiên hơn nữa, nhìn vào mặt Cao-Đoàn một chập rồi nói rằng : « Phải ông cứu tôi một lần tại đường Tố-luân khỏi tay trình thám Trúc-Công đó chăng ?

Cao-Đoàn nói : Chủ đã quên tôi chớ tôi nào quên chủ.

Phong-Lôi cả mừng nói rằng : Nếu vậy tôi mang ơn ông lần này là lần thứ nhì, vậy thời từ này sắp tới ông có việc chi cần dùng đến tôi, thời tôi phải lấy hết tất tình, trả ơn ông hai phen cứu cấp đó.

(Nguyên Phong-Lôi là một tay cướp đồ giựt của mưu mô rất lợi hại tại Hanôï ai nghe đến danh thảy đều khiếp vía kinh hồn, không tay trính thám nào bắt va được cả.

Sau có một người học sanh tên là Trúc-Công vì bị một người tên là Hoàng-Anh giết thác người em gái của chàng rồi trốn biệt.

Nên Trúc-Công ra xin tình nguyện làm trính thám mà dò bắt Hoàng-Anh dặng trả thù cho em mình. Trúc-Công là một tay lợi hại, một hôm Phong-Lôi giả ra một người đồn-bà giống vợ của một ông tư-bồn lớn nhứt ở con đường Tố-luân dặng toan cướp bạc, nào dè Trúc-Công đã rỏ thấu cơ mưu, nên giả ra người tư-bồn ấy, khi hai người rỏ nhau thời ấu đã rất kịch liệt. Cũng hôm ấy Cao-Đoàn (tên giả là Hoàng-Anh) đi ngang qua đó thấy trên lầu có tiếng rầm-rì, bèn sanh nghi nên leo vách tường vào cửa sổ thấy Trúc-Công là kẻ nghịch của mình, liền bắn Trúc-Công rồi cứu Phong-Lôi ra khỏi.

Còn Trúc-Công tuy bị súng, song không đến đời hại nên chẳng bao lâu lành mạnh như thường, từ đó đến sau Cao-Đoàn liệu khó ở Hà-nội nữa nên xuống tàu trở về Nam. Còn Phong-Lôi lần hồi cũng trốn.

Nói về Cao-Đoàn thấy Phong-Lôi nói bấy nhiêu lời thời mừng rỡ bội phần, chàng nói ở đây khó tỏ những công việc của tôi, vậy chú hãy đến nhà tôi thời rỏ. Nói rồi Cao-Đoàn đứng giậy bảo Phong-Lôi đi về nhà chàng.

Nàng Tiết-Hoa nói, đề sáng sẻ về thời lưỡng tiện hơn, vì mới sanh việc khi nầy, nếu bây giờ hai ông xuống họ sanh nghi thì khó lòng, Cao-Đoàn nghe nói hữu-lý nên bảo nàng Tiết-Hoa kêu bồi dọn thêm một cái phòng nữa cho Phong-Lôi nghỉ.

Hôm sau Cao-Đoàn và Phong-Lôi đồng về nhà, Cao-Đoàn về đèn nhà thuật hết công việc gặp Phong-Lôi cho cha nghe ông huyện Bầy cả mừng nói rằng : « Con hãy cẩn thận cho lắm kẻo bọn mật thám nó truy tầm ra thời khó lắm.

Cao-Đoàn nói, Mật-thám ở xứ nầy chớ trông tầm con được, vì thêm có Phong-Lôi là một tay mưu mô trót chúng, điều kế hơn người, thời còn lo chi nữa, Cao-Đoàn nói rồi từ giã trở ra ngoài thuật hết các việc của mình cho Phong-Lôi nghe và tiếp rằng : « Những lưới gươm bí-mật ấy khó mà tính ra cho được. »

Phong-Lôi nói, sao ông khó tính lắm vậy, những lưỡi gươm ấy là người trong nhà thừa cơ phóng đến, sự bí mật ấy là ngày trước mặt ông vậy, ông có nuôi một người nào trong nhà rất lợi hại song khó rõ đó.

— Phải, tôi cũng nghi như vậy, tôi có nuôi một tên quăng-đông, rồi Cao-Đoàn thuật hết những công việc hành động của tên quăng-đông cho Phong-Lôi nghe.

Phong-Lôi nói, nếu vậy không ai khác hơn là tên Tàu ấy, vậy để tôi lên đó sẽ tìm mưu mà truy ra.

Nói đến đây Cao-Đoàn hỏi Chauffeur đem xe ra, rồi trở vào từ giả cha cùng Phong-Lôi ra xe đi Biên-hòa, khi xe chạy đến núi, Cao-Đoàn giắc Phong-Lôi vào, vừa đến nơi bỗng thấy người Quăng-đông và hai tên Cao-man hơ hải la hét om sòm, hỏi bọn thủ hạ bắt ngựa đi tìm kiếm.

Cao-Đoàn trong lòng sanh nghi chạy đến kêu hỏi rằng : « Việc chi mà bạn chộn rộn như vậy ? »

Người khách thấy Cao-Đoàn về và hỏi liền nhân mặt nói rằng : « Tôi tin em tôi bằng bụng nào dè nó là một con lạc lòng, nó bị nàng Kim-Sa vồ về nó nên nó đã trốn cùng nàng Kim-Sa cùng ông Hải-Thọ hồi khuya rồi, và chẳng biết ai bắt thát 2 tên gát ở đầu cầu. Trong việc này rất kỳ quái, là vì chẳng lẽ hai nàng con gái như Ngọc-Liên và Kim-Sa mà tài tình chi lại ra khỏi hãm đá như vậy. »

Cao-Đoàn nghe nói như sét đánh vào tai, trợn mắt ngó người Quăng-đông, Phong-Lôi khều sau lưng Cao-Đoàn, Cao-Đoàn hội ý liền đổi giận làm vui nói với người Quăng-đông rằng : « Vậy bạn hãy bảo hai tên Cao-man và 10 tên thủ-hạ bắt ngựa, đem roi, súng theo mà tìm bắt cha con ông Hải-Thọ lại, có lẽ bây giờ chúng nó cũng còn lẫn quẩn trong đám rừng rậm này chớ không đi đâu ? »

Người khách Quăng-đông nghe nói gật đầu rồi hỏi hai tên Cao-man và 10 tên thủ-hạ bắt ngựa đuổi theo nỏ tróc ông Hải-Thọ, nàng Kim-Sa và em mình là Ngọc-Liên cho được.

Hai tên Cao-man và 10 tên thủ-hạ vung lời đồng cùng nhau bắt ngựa nhảy lên nhắm phía đông chạy riết.

Ngựa chạy người la cát bay đá tróc, tiếng réo hí om sòm, đi đầu hai người Cao-man đen như lọ, sau theo một đám quân dường như một đạo binh sắp ra chiến trận, súng ống đoàn

hoàn, cây hèo sắp lộp khiến làm cho hùm beo phải kinh hồn lạc phách, tim chồn núp thân.

Nói qua nàng *Huế-Linh khi đánh thát con cọp ấy, day lại thấy ông Hãi-Thọ và nàng Kim-Sa đâu mất, thì cả kinh nàng lật đật chạy trở lại mà kiếm, nàng chạy một đôi đến ngã ba dóm thấy nàng Kim-Sa đang đứng ngo-ngần thời lật đật chạy đến ; khi đến nơi bỗng nghe nàng Kim-Sa hỏi rằng : « Huế-Linh em ôi ! Cha của qua đâu ? » Huế-Linh nghe hỏi cả kinh mà nói rằng : « Khi nãy tôi phải đánh với con cọp, còn ông và cô chạy rồi lật đâu mất, khi tôi giết được con cọp mới chạy kiếm ông và cô đây, chờ tôi nào hiểu.

Kim-Sa nghe vậy khóc ròng nói rằng : « Huế-Linh em ôi ! Mau mau tìm kiếm cha qua kéo hùm beo ra bắt mất đi còn chi. » Huế-Linh nghe nói : càng kinh hãi hơn nữa, vừa muốn đi bỗng nghe bắn hai tiếng súng hai lòng, kể nghe tiếng cọp rống, rồi lại nghe tiếng người reo ré.

Một chập tiếng lạc ngựa gần đến Huế-Linh nói với Kim-Sa rằng : « Cô ôi ! không xông rồi bọn ấy theo đặng bắt ta, chắc là nó bắt ông rồi, vậy tôi và cô phải trốn mới được, nói rồi kéo Kim-Sa đi, song đã thấy dạng người gần đến, liệu thế khó chạy trốn đâu nữa, Huế-Linh bèn bảo Kim-Sa nằm xuống đất rồi hốt lá cây phủ hết trên mình nàng xong rồi Huế-Linh nhảy phóc lên tàng cây mà núp.

Khi bọn ấy kéo đến nơi thời dừng lại, một tên Cao-man nói rằng : « Chúng ta cứ dầy dàng hiệp lủ nhau mà đi như vậy, dầu kiếm 10 ngày cũng không gặp bọn nó ; vậy thời phải chia nhau tìm kiếm, như thế là hay lắm, khi ta về thời đến chỗ này hiệp nhau mà về : Cả thấy nghe nói đều khen phải. Một tên nói ở nơi đây phải để một người, giả như bọn ta có đi lạt chờ không đặng thời bắn súng lên làm hiệu thời phải tìm chỗ bắn súng mà đi đến, như vậy chẳng ai đi lạt đâu cả.

Một tên Cao-man nói : « Như vậy thời ta ở đây cho. »

Bọn ấy bàn tính xong rồi chia nhau mà đi tứ toán, còn lại một mình tên Cao-man ngồi trên lưng ngựa ; một hồi lâu, bèn leo xuống cột ngựa vào góc cây, dựng súng một bên rồi nằm xuống mà ngủ.

Nàng Huế-Linh ở trên cây thấy tên Cao-man ngủ mê liền lần lần trèo xuống, đi nhẹ nhẹ lại giục lấy cây gươm, nhắm

ngay đầu tên Cao-man chém xuống, tức thì tên Cao-man đứt lìa cuốn họng mà chết ; nàng lật đặt đi lại chỗ Kim-Sa nằm kêu nói rằng : « Cô hãy dậy đi với tôi ». Kim-Sa đứng dậy, Huế-Linh đi lại lấy súng mang vào lưng và mở vỏ gươm của tên Cao-man cột vào mình, lấy roi, rồi đỡ nàng Kim-Sa lên ngựa ngồi ở trước, còn nàng ngồi sau thúc ngựa nhắm hướng Đông mà chạy. Nàng Kim-Sa nằm sắp xuống hai tay bịn lấy long mã ngựa rất chắc, vì nàng thuở giờ chưa từng ngồi ngựa.

Huế-Linh thúc ngựa cho chạy một đôi bỗng gặp tên thủ-hạ của Cao-Đoàn đang tìm kiếm thấy nàng nạt rằng : « Phải nàng là đứa cứu cha con ông Hải-Thọ hay chăng ? »

Huế-Linh thấy tên ấy đi có một mình, và cầm một cây roi thì cả mừng, nàng gò ngựa đứng lại nói rằng : « Phải, ta là người đến cứu cha con ông Hải-Thọ, vậy ta nhắn với mi về nói lại với Cao-Đoàn rằng : chẳng bao lâu ta bắt nó lóc từ miếng thịt.

Tên thủ-hạ của Cao-Đoàn nghe nói nổi giận nhảy xuống ngựa, xách roi nhảy đến đánh tới sao đích con ngựa của Huế-Linh quyết làm cho con ngựa của Huế-Linh nhảy dựng lên, Huế-Linh chắc phải té nhào, nào dè Huế-Linh rất lẹ đỡ khỏi nhảy xuống ngựa nạt rằng : « Số mi đã đến cùng rồi mới chọc đến tay ta ».

Thủ-hạ của Cao-Đoàn nạt lại và nói : « Mi chớ có khoe tài, hãy coi cây roi rất lợi hại của ta đây này ; và nói và hươi roi dùng thế « Phụng đầu » tót hôn ngón, dưới đánh lên, nếu người nào thời phải bị ngọn roi ấy mà chết ; còn Huế-Linh đây nàng đã tập luyện ngày đêm gần 6 tháng trời nên đã bền bỉ chắc chĩa, nàng vừa thấy tên thủ-hạ của Cao-Đoàn dùng thế ấy mà đánh nàng thì nàng tức cười bèn nói rằng : « Cái nghề nhảy cóc, nhảy nhái của người đó để mà dờn với con nít chớ đánh tao sao được. Nhứt viện nói và nhứt viện dùng thế « Cao-sơn đích-thủy » mà đánh ngọn xà-hành; tên thủ-hạ của Cao-Đoàn dờm thấy dường như đám sa-mù đến, không biết đâu mà tránh nên bị ngọn roi ấy tức thì giãn ra, mình mẩy đều mềm mà chết.

Huế-Linh thấy tên ấy chết, dờm lại thấy ngựa mình đã chạy xa. Huế-Linh lật đặt nhảy lên lưng ngựa của tên ấy thúc cho chạy theo nàng Kim-Sa, một chập lâu mới theo kịp. Nàng Kim-Sa thấy Huế-Linh theo cả mừng hỏi, em đã giết thát tên ấy rồi sao ?

- Em giết nó rồi, nên bắt ngựa của nó mà theo cổ đây.
- Em biết cha của qua lạc nơi nào không ?
- Ông đã bị bọn ấy bắt rồi.
- Kim-Sa nghe nói liền khóc nghe thảm thiết, Huế-Linh khuyên giải giây lâu đồng thúc ngựa đi lần.

Huế-Linh và Kim-Sa kèm ngựa nhau đi gần ba giờ đồng hồ, thấy vơi xa xa có một cái nhà ngói ba tầng xung quanh nhà rào cây rất chắc. Huế-Linh cả mừng nói rằng : « Ta đã có nơi tá túc. » Kim-Sa nghe nói dòm qua thấy có nhà nàng cả mừng ; khi ngựa vừa đến Huế-Linh nhảy xuống, đi lại đỡ Kim-Sa xuống, cột ngựa vào gốc cây xong, rồi giắc Kim-Sa đi vòng lại cửa ngõ, khi hai người đi vừa tới cửa bỗng nghe tiếng roi khua động ở sau, Huế-Linh và Kim-Sa dòm vào thấy có hơn 10 người đang dợt võ ; Huế-Linh thấy biết mấy người này còn đang học.

Hai nàng còn đang đứng dòm vô, bỗng thấy có một nàng con gái rất lịch, bước ra bảo rằng : « Cha tôi bảo mấy người ra sau xe cũi vào. » Mấy người trai ấy nghe bảo rập nhau dạ, rồi kéo nhau đi hết.

Huế-Linh nói : « Nàng ấy chắc là chủ nhà, vậy thời tiện cho chị em ta xin tá túc. » Nói rồi đồng bước vào. Nàng con gái ấy ngó thấy liền chào, hỏi rằng : « Hai cô ở đâu đi vào chốn này và đến đây có việc chi ? »

Kim-Sa chào lại rồi nói : « Chị em tôi là người mắc nạn nên trốn đến đây nhờ cô ra ơn tế-độ cho chị em tôi tá túc trong đôi ngày. »

Nàng ấy nghe nói ngó Kim-Sa và Huế-Linh giây lâu thời đoán chắc rằng người hiền lành mắc phải tai-bay ; nàng động lòng nên nói : « Vậy hai cô theo tôi vào nhà ở tạm tôi thưa lại với cha tôi. »

Kim-Sa và Huế-Linh vâng lời bước vào, nàng ấy mời ngồi rồi đi thẳng ra sau ở thưa với cha.

Nguyên nhà này là nhà của ông Hồng-vu-Phong. Ông Hồng-vu-Phong xưa là một tay phú-hộ tại chợ Biên-Hòa, sau vì bị một bọn cướp kéo vào nhà ông đoạt của, và bắt người vợ của ông thất, cho hay bọn cướp ấy chẳng bấy nhiêu người, những kẻ láng giềng thường hay ganh hiềm ghét ngó, thấy ông giàu có lớn nên không muốn đến tiếp, bởi ông thấy trò đời cay nghiệt như vậy, ông hết muốn chung chạ với xóm làng ông quyết tìm vào rừng xanh mà ở, sớm vui

thủ với cỏ cây, chiều an nhàn cùng chim kêu vượn hú, ông chuyên nghề làm củi sanh nhai, và có một nàng con gái tên là Hồng-nguyệt-Hương, nhan sắc tuyệt vời, thêm võ nghệ tinh thông. Bởi vậy trong nhà mướn hơn 20 chục người để làm củi thấy đều khiếp sợ nàng cả.)

Nói về ông Hồng-vu-Phong đang ngồi ở sau, bỗng thấy con mình là Hồng-nguyệt-Hương đi xuống mặt coi vui vẻ nói rằng : « Thưa cha, con được hai người bạn rất xứng đáng. » Nói rồi thuật chuyện Kim-Sa và Huế-Linh xin tá túc.

Ông Hồng-vu-Phong nghe nói cũng động mối thương tâm, ông lên thấy Kim-Sa và Huế-Linh đang ngồi, mới hỏi rằng : « Hai cháu đây, ai là con của ông Huỳnh-hải-Thọ ? »

Nàng Kim-Sa nghe hỏi sực nhớ đến cha nàng khóc ròng, liền bước xuống cúi đầu chào ông và nói : « Thưa cháu đây, con của người ».

Ông Hồng-vu-Phong thấy Kim-Sa khóc ông càng thương hơn nữa nói rằng : « Cháu chớ khóc lóc, buồn rầu làm chi, hãy ở đây, xưa cha của cháu với bác là tình bạn thiết, lẽ nào chẳng giúp nhau sao ? Vậy để rồi bác sẽ tìm kế cứu cha của cháu ra.

Nàng Kim-Sa nghe nói, cảm cảnh khôn cùng, nàng nói rằng : « Cháu rất đội ơn bác có lòng đoái trông, dầu kiếp sao làm thân trâu ngựa đáp đền cũng chưa xứng. » Nói đến đây bỗng nghe nàng Nguyệt-Hương bảo rằng : « Xin hai chị hãy vào trong mà thay đồ. » Kim-Sa và Huế-Linh đứng dậy đi vô, Nguyệt-Hương chỉ vào cái phòng phía tả nói : « Hai chị vào đó, em có đồ sẵn đồ của em ở trong, vậy hai chị thay rồi dùng cơm với em ».

Khi cơm nước xong, nàng Kim-Sa kêu Huế-Linh hỏi rằng : Em hãy thuật hết việc nhà của qua từ khi qua bị bắt, và tại sao em lại được biết rõ trong hầm của Cao-Đoàn đến cứu qua vậy ?

Huế-Linh nghe hỏi, nàng châu mày nói rằng : « Thưa cô, từ ngày cô nhảy xuống ao sen, sáng ra ông mới bảo tìm kiếm, tôi ra nơi ấy thấy đôi giày của cô để trên bờ ao, nên tôi lật đặt vô cho ông hay, ông cả kinh chạy ra hỏi ba anh củ-li, nhảy xuống kiếm thấy của cô, nào dè cô bị Cao-Đoàn bắt nên kiếm hoài không được, lối 9 giờ lại có Cao-Đoàn đến nó kiếm lời thóa mạ cô rằng : « Cô tư tình với người khác rồi trốn đi vân vân. »

Ông nghe nói đổi buồn làm giận mắng nhiếc cô, từ ấy ông càng yêu Cao-Đoàn như con ruột, ông hứa khi chết sẽ giao gia tài cho Cao-Đoàn.

Cách ngày sau tôi đang ra sao vườn than thở, vì tôi nhớ cô quá nên cầm lòng không đậu ngồi trên bàn đá tôi khóc. Tôi đang than khóc bỗng thấy một người ở ngoài hàng rào nhảy vô, tôi cả kinh vừa muốn la, chẳng dè dóm lại là :

Huế-Linh nói đến đây ngập ngừng Kim-Sa hỏi : là ai em hãy nói đi ?

— Là cậu.

— Cậu nào ?

— Người ấy là cậu Xuân-Ngọc.

Kim-Sa nghe nói đến tên Xuân-Ngọc thì ra vẻ mừng rỡ hỏi tiếp rằng : « Em gặp chàng, rồi chàng nói chuyện với em thế nào ? »

— Dạ thưa cậu hỏi thăm cô. Thời em thuật hết công việc, cậu nghe nói ngả ra bất tỉnh; giây lâu cậu tỉnh giây nói rằng : « Nếu vậy Cao-Đoàn tìm mưu mà bắt người yêu của ta ; Cao-Đoàn ôi ! mi sẽ coi ta thế nào ! »

Em đang trò chuyện cùng cậu, nào dè ông đi dạo vườn rình nghe. Ông mới đến rượt và hô lên rằng : « Ăn trộm » cho bọn trong nhà rượt bắt.

Nàng Kim-Sa nghe nói thất sắc hỏi rằng : « Trời đất ôi ! nếu vậy cha ta đã rõ câu chuyện ấy rồi sao ? và có bắt chàng được chăng ? »

— Không, ông nghe chẳng rõ vì đứng xa lắm còn khi ông rượt và hô lên người nhà chạy ra, thời cậu đã chạy đến hàng rào, bắn bỗng lên một tiếng súng lục liên dặng dọa, rồi nhảy ra hàng rào đi mất. Khi cậu đi rồi ông bảo mấy tên cu-li chạy vào bắt em trối lại, khi ông vô đem em ra ông tra gan em rằng : « Mi nói chuyện với ai, phải khai ngay kẻo chết đi giờ. »

— Hủy rồi em khai làm sao đó ?

— Em khai rằng : « Em nói chuyện với tình nhân của em. »

— Em ôi ! em là người ân-nhân của qua biết kiếp nào qua đền ơn em cho dặng.

— Cô chớ nói như vậy, phân em là tội-tớ, thời em phải lo hết phận sự của em với chủ.

— Hồi nào thời tôi-tơ, chớ bây giờ em là người ăn qui cửa qua, chớ có nhắc đến việc tôi-tơ nữa.

Huế-Linh thuật tiếp rằng : « Ông nghe nói mắng nhiệt em một hồi, rồi lột đồ đuổi em đi, em năng nỉ không được, túng thế nên phải đi, thật khổ sở cho em lúc ấy không biết đi phương nào. »

— Rồi em phải đi đâu ?

— May nhờ phần phước của cô và em nên em vừa đi một khúc đường vừa khóc, lại gặp cậu về thay đồ, rồi trở ra gặp em, cậu kêu hỏi, em thuật rõ các việc, cậu đem em về nhà, từ đó đến sau cậu dạy em học võ và dạy bắn, cậu nói rằng : « Em hãy ráng học, đừng cậu có việc dùng em, hòng cứu cô ra. »

Rồi đó cậu giã ra một người Quảng-đông theo Cao-Đoàn đăng thừa cơ cứu tử đó.

Kim-Sa nghe nói cảm cảnh vô cùng, và nhớ lại người khách Quảng-đông hôm qua bảo Cao-Đoàn đem nhốt mình vào hầm số 11 và cha vào hầm số 29, thời tất dạ còn bồi hồi, nằng mưng thầm nói rằng : « Nếu người khách Quảng-đông ấy quả là chàng, cha ta ắt toàn tánh mạng đó. »

Nói đến đây thấy Nguyệt-Hương đi đến, chị em chào mừng trò chuyện lấy làm yêu mến.

Từ đây Kim-Sa ở yên nơi nhà Nguyệt-Hương, ngày ngày luyện tập võ nghệ, đợi chờ khi khản cự với Cao-Đoàn cứu cha.

Nói qua ông Hải-Thọ khi thấy cọp nhãy ra ông cả kinh chạy tuốt vào rừng, ông chạy vừa được một đôi ngó lại thấy có một con cọp rượt theo sau, ông cả kinh la oán lên và chạy, tưởng rằng : « sẽ bị cọp này móc họng mà chết » nào dè tên Cao-man cỡi ngựa chạy đến bắn chết con cọp rồi dục ngựa lại bắt ông trói lại, và hỏi rằng : « Con của ông ở đâu phải chỉ cho ta kéo ta giết chết ».

Ông Hải-Thọ thấy tên Cao-Man thời rung lập cập nói rằng : « Nó đã bị cọp giết chết rồi : »

Tên Cao-man nói : « đáng kiếp thì thôi, ở trong hầm sung sướng ở không ăn cho mập thây, béo mỡ đừng đừng cho cọp. » tên Cao-man nói rồi lấy súng bắn bổng lên trên không ba phát, một chập lâu thấy có chín người Annam chạy đến, thấy bắt được ông Hải-Thọ mừng rỡ khi xem lại thiếu hết hai người, tên Cao-man nói với bọn ấy rằng :

« Chắc là 2 người tự nơi góc cây khi sớm ! Nói rồi đồng kéo nhau và giắt ông Hải-Thọ đi lại chỗ ấy, khi đến nơi tên cao-man thấy anh mình bị giết chết liền khóc ròng, rồi hối bọn thủ hạ đào đất chôn thầy xong mới từ giả ra về.

Cùng nhau kéo về đến nơi gần 5 giờ chiều, tên cao-man đi thẳng vào gặp Cao-Đoàn đang đứng trong. Tên cao-man thuật hết công việc đi kiếm ông Hải-Thọ nàng Kim-Sa và anh mình bị giết chết, nói rồi khóc ròng.

Cao-Đoàn nghe nói cũng động lòng lấy ra một trăm đồng bạc đưa cho tên cao-man và nói rằng : Này Thạch-Kim anh người vì ta nên tánh mạng phải xa đời, vậy ta đền ơn cho người một trăm đồng bạc đó.

Thạch-Kim thấy một trăm đồng bạc thời mừng rỡ vô cùng tiếp lấy.

Cao-Đoàn bảo : « người hãy giắt Hải-Thọ vào đây cho ta. » Thạch-Kim vâng lời giắt ông Hải-Thọ vào.

Cao-Đoàn thấy ông Hải-Thọ bèn trợn mắt nạt rằng : « ai đến đem mi ra, mi phải khai ngay, nếu giấu ta giết chết lập tức bây giờ. »

Hải-Thọ nạt trả lại rằng : « tự mình ta tìm được chỗ ta ra, và đến đem con ta ra chứ không ai cả ».

— Còn con của mi đâu ?

— Con của ta bị cộp giết chết thát trong rừng rồi.

Cao-Đoàn nghe nói biến sắc bèn nói rằng : « Con của mi đã thát thời ta để mi làm chi ? nói rồi day qua bảo 2 tên thủ hạ giắt ông Hải-Thọ ra cột trước cửa đăng bắn chết, bọn thủ hạ vâng lời cột xong xui, vào thưa lại. Cao-Đoàn nghe nói đứng giậy bảo Phong-Lôi và người khách quảng-dông đi ra coi bắn ông Hải-Thọ, (ấy là Cao-Đoàn muốn giết ông Hải-Thọ cách ấy đăng thử người khách quảng-dông coi thế nào.)

Khi ba người ra đến nơi, Cao-Đoàn kêu 10 tên thủ hạ bảo cầm 10 cây súng hai lòng đứng trong cửa sắp hàng chờ khi chàng hô bắn sẽ bắn ra một lượt.

Người khách quảng-dông có vẻ lo ra ngó qua bên phía hữu lấy một tên thủ hạ tức thì tên ấy hội ý lớn ra sao lấy một cái xe hơi đạp máy chạy ra lộ chờ sẵn.

Còn Cao-Đoàn chấp tay ngó ông Hải-Thọ cười rằng : « ông muốn bắn từ mũi súng, hay là bắn một lượt ? »

— Ông Hải-Thọ nói : Quân vô tâm chứ có nhiều lời, hãy

bắn ta đi, ta chết ta vui lòng vì ta là người phải mà bị như thế, ta chẳng buồn còn người là một bọn còn đồ, giết người giết của người sống bấy nhiêu thời tâng hoi bấy nhiêu, còn chết bấy nhiêu thời càng nhơ nhớt bấy nhiêu.

Cao-Đoàn nghe ông Hải-Thọ nói : chàng nổi giận hô lớn lên rằng « bắn ».

Tức thì 10 tên thủ hạ đưa súng nhắm ngay ông Hải-Thọ bắn nghe rầm rầm khói bay ngui ngúc.

Cao-Đoàn thấy vậy thì cười ngất Phong-Lôi cũng đẹp lòng, tưởng rằng : « Ông Hải-Thọ phải thịt nát xương tan, nào dè khi vừa hết khói, thấy một tấm vách đá đứng ngan. Còn người khách quảng-đông đầu mất.

III

Rỏ mặt Anh Tà

Cao-Đoàn và Phong-Lôi cả kinh, Phong-Lôi nói, nếu vậy quả tên khách này là X. N. nói rồi đứng giậy bảo tên thủ hạ rằng : « Mi hãy vô bảo tên sớp-phơ lấy xe ra đợi theo bắt tên này, và nói và đi lại chỗ tên Quảng-Đông ngồi khi này, tìm kiếm một chập gấp dựa vách dưới gạch có cái nút Phong-Lôi nhận cái nút bên tả thời cứng ngắt, nhận cái nút bên hữu tức thời tấm vách đá sụp xuống y nguyên như cũ. Thấy chỗ cột ông Hải-Thọ khi này, có một lưới gươm găm vào đấy cột theo một tấm carte rất cứng, còn ông Hải-Thọ cũng đầu mất.

Trong tấm carte ấy có viết chữ coi ra tường gấp rút như vậy :

Cao-Đoàn

Ta thật là X. N. đã bấy lâu nay mi làm to vậy.

Ta cứu được ông Hải-Thọ ra khỏi rồi mi hãy cẩn thận. Ta hứa rằng : « Chẳng khi nào ta đem việc của mi bày tỏ cho sở mật thám bao giờ »

Chẳng phải ta hứa như vậy mà thôi, ấy là ta quyết một ta với bọn mi, đối thủ cho rõ mặt anh tài đó.

Ta bắt mi hành phạt theo như trong tấm carte và lưới gươm thứ nhứt.

Ký tên : XUÂN-NGỌC.

Cao-Đoàn coi vừa rồi bỗng thấy tên thủ hạ chạy ra nói, người khách Quảng-đông sai bảy Tài lấy hết một cái xe hơi rồi.

Cao-Đoàn kinh hải nói rằng : « Ta phải theo bắt tên ấy

mời đặng. Nếu nổ ra khỏi thời ta rất khổ, rồi đồng cùng. Phong-Lôi ra sau leo lên xe hơi, sắp-phơ đạp máy chạy dòng do dưới hang một 'chập mới ra khỏi lộ. Thì thấy xe của Xuân-Ngọc chạy trước lối chừng một lần mũi tên.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi cả mừng hối sắp-phơ chạy cho mau, sắp-phơ vung lờ sang số cho chạy đến 90 cây số một giờ.

Xuân-Ngọc dòm lại thấy xe của Cao-Đoàn theo rất lẹ liền hối bảy Tài sang số cho chạy 120 cây số một giờ. Bảy Tài vung lờ mới vừa sang số thời bánh xe sau đã nổ Xuân-Ngọc cả kinh hối bảy Tài ngừng lại, chàng lập tức lấy súng nhắm ngay bánh xe của Cao-Đoàn bắn ra một phát. Tức thì xe của Cao-Đoàn gia vào gốc cây Cao-Đoàn và Phong-Lôi cả kinh liền nhảy giọt ra chạy, vì đi không có đem súng sợ khán cự thời bị bắn, còn tên sắp-phơ bẽ ngực chết tốt.

Xuân-Ngọc thấy Cao-Đoàn và Phong-Lôi chạy trở lại chàng cười ngất, và hối bảy Tài rằng : « Anh bảy hãy lấy đồ lại mớ một bánh xe của Cao-Đoàn thế vô đặng chạy về ». Bảy Tài vung lờ nhảy xuống lấy kèm chìa khóa mớ bánh xe của Cao-Đoàn thay qua xong nhảy lên đạp máy chạy tuốt về Saigon.

Về đến nơi chàng đỡ ông Hải-Thọ vào nhà thấy ông mê mẫn chàng rơi lụy than rằng : « Thảm thay cho người đã tuần tuổi này còn phải chịu cái khổ tâm dưởng ấy, chàng than rồi sức nhớ đến nàng Kim-Sa và Huế-Linh chẳng biết trốn đi phương nào. Chàng đang lưỡng lự bỗng nghe ông Hải-Thọ rên siết và kêu rằng : « Kim-Sa con ôi ! Con đâu ? » rồi mê mẫn như củ, chàng bảo năm-Hùng và sáu-Vốn là hai người tâm phúc của chàng, khiến ông đem vào phòng. Còn chàng lập tức đi rước quan lương-y Lơ-mon (Lemontes) là người bạn rất thiết nghĩa với chàng đến chữa bệnh cho ông.

Khi chàng rước quan lương-y Lơ-Mon khám bệnh cho ông Hải-Thọ rồi nói rằng : « Ông bị một mũi súng nơi vai rất nặng, hiện giờ đạn còn ở trong, và bị gãy một cái xương nên sợ khó sống, ông bảo Xuân-Ngọc phải đem ông Hải-Thọ về nhà ông đặng cứu cấp thương ngày mới tiện.

Xuân-Ngọc nói, về nhà của ông rất dễ, nhưng sợ mang hại đó chăng ?

Việc chi phải mang hại ?

Ông Hải-Thọ bị Cao-Đoàn bắt giấu từ ấy tới nay biệt tích sở mật thám tìm không ra, nếu bây giờ đem về nhà ông

thoản như ông Hải-Thọ không tỉnh lại được, và sợ mất thám tìm đến ắc là mang họa to, thà để nơi nhà tôi, tôi có thể liệu được.

— Tưởng việc chi chớ việc đó không hại, cứ đem đến nhà tôi ngay.

Xuân-Ngọc cả mừng hỏi Năm-Hùng Sáu-Vốn đem ông Hải-Thọ ra xe chõ về nhà quang lương-y lơ-mon.

Nói về Cao-Đoàn và Phong-Lôi chạy trở về chỗ ngụ, Cao-Đoàn nói: bọn ta lại đi thua tri cửa thắng Tiều-tử ấy thì mặt nào ngó trên đời nữa.

Phong-Lôi kề miệng vào tai Cao-Đoàn nói nhỏ rằng: « Ta phải làm như vậy! như vậy! »

Cao-Đoàn ra vẻ vui mừng, lập tức bảo bọn thủ hạ ra đem cái xe hơi bị Xuân-Ngọc bắn bể bánh về núi và bảo tên sớp-phơ khác lấy cái xe ba chỗ ngồi đăng trở về Saigon.

Khi về đến Saigon Cao-Đoàn suy nghĩ chi không hiểu, bảo sớp-phơ chạy trở ra Chợ lớn lại ba căng nhà của chàng mua ở đường Maréchal Foch.

Bữa sau Cao-Đoàn và Phong-Lôi giã ra hai người Nhứt đăng đi tìm nhà của Xuân-Ngọc. Cao-Đoàn nói với Phong-Lôi rằng: « Ta khó tìm nhà thằng ấy lắm, vì ta chẳng biết mặt của nó ra thế nào, biết tìm chừng nào cho ra.

Phong-Lôi suy nghĩ một chập nói rằng: những công việc chi ta chẳng thối lòng, thời có ngày kết quả được. Nhiều việc khó nữa tôi còn làm đăng thay hưởng chi có một việc nhỏ mọn ấy lại tìm không đăng?

Cao-Đoàn và Phong-Lôi lên xe bảo sớp-phơ chạy ra Saigon ghé nhà hàng Công-ty-năn-tanh. Cao-Đoàn và Phong-Lôi đi vô bảo bồi đem hai ve be-ri-dê (Perrier) và cổ nhac mại-tent (Cognac Martell). Hai người ngồi uống và tin mưu kế. Một chập lâu có 1 cái xe hai chỗ ngồi chạy đến, trên xe có một người trai thanh niên mặt mày đề đạm, với một người tây bước xuống đi vào kêu bồi bảo dọn hai người ăn (Repas) bỗng nghe người ấy nói rằng: « Ông liệu binh ấy có thể bớt được chăng? » Người tây trả lời: « Binh ấy rất hiểm nghèo, nếu chẳng cần lo săn sóc thường ngay thì phải chết. » Nói đến đây bồi dọn đồ xong, hai người ngồi lại ăn uống rất nên sốt sắng.

Phong-Lôi hỏi Cao-Đoàn rằng: « Ông biết người tây này chăng? »

— Tôi biết lắm, người ấy là quan Lương-y Lo-mon (Lemontes).

— Ông có quen lớn với người tây ấy chẳng ?

— Tôi không có quen với va cho lắm.

— Còn người trai ấy biết chẳng ?

— Tôi không biết người đó, có sự chi nghi nang cho hai người ấy chẳng ?

— Có lẽ.

Phong-Lôi ngồi nhắm người trai ấy, một hồi gặt đầu và hỏi nữa rằng : « Ông biết nhà của ông Lương-y ấy ở đâu chẳng ? »

— Biết, nhà của ông ở đường Vasoigne số 526.

Phong-Lôi lấy carnet nhỏ biên vào rồi ngồi uống rượu một hồi lâu thấy người trai ấy và quan Lương-y Lo-mon ăn uống rồi lên xe đi.

Khi hai người đi mất dạng, Phong-Lôi hỏi Cao-Đoàn rằng : « Ông biết người trai ấy chẳng ? »

— Tôi chẳng biết, và cũng không có gặp da lần nào nữa. Người ấy là Xuân-Ngọc.

Cao-Đoàn ngạc nhiên hỏi : « Sao ông lại biết hẳn là Xuân-Ngọc.

— Theo ý tôi định như thế, nhưng chẳng sai chút nào.

Nói rồi Phong-Lôi hỏi Cao-Đoàn đi, Cao-Đoàn và Phong-Lôi đứng giây trả tiền đi ra, khi lên xe Phong-Lôi bảo chạy đường nô-rô-dom. Và day qua nói với Cao-Đoàn rằng : « May cho ông lắm, vì Hải-Thọ bị bệnh rất nhiều, chắc bây giờ Hải-Thọ phải mê-mang. Nếu Hải-Thọ tỉnh trí chắc hẳn đến tổ cùng sở mật-thám ta phải khó chiều. Vì bị thắng tiểu-tử Xuân-Ngọc là một tay lợi hại, lại bị mật-thám truy tầm, ta chắc chẳng ở an được lại ông mang tiếng với đời nữa.

Ta muốn cho khỏi sự hại về sau, phải tin kế bắt Hải-Thọ lại. Rồi vu cáo cho Xuân-Ngọc theo kế của tôi khi chiều ấy là một điều hay nhứt cả. Giả như nó có trốn khỏi cũng khó cho nó tìm thể chống cự với ta được.

Phong-Lôi nói đến đây Cao-Đoàn lộ vẻ vui mừng, gặt đầu lia lia, thời xe đã chạy đến cùng đường nô-rô-dom ngay nhà của ông Hải-Thọ rồi, Cao-Đoàn chỉ nói rằng : « Nhà này của ông Hải-Thọ đó, tôi lãnh rồi bán cho người khách-trú ở Chợ-lớn 150, ngàn đồng.

Phong-Lôi nói : « ủa xe đã chạy đến đây rồi sao ? Hãy trở lại khúc gần đường Paul Blanchy cho tôi, sắp-phơ vòng lại, khi xe ngừng Phong-Lôi bước xuống xe nói với Cao-Đoàn rằng : « Ông hãy chờ tôi trong ba giờ đồng hồ tôi sẽ trở lại và đem một cái tinh rất may mắn.

Cao-Đoàn hỏi bây giờ ông đi đâu ?

— Chừng tôi trở lại sẽ rõ. Nói rồi kêu xe kéo bảo chạy thẳng lên Tân-Định. Đến nơi Phong-Lôi trả tiền xe bước xuống xe đi vòng lại đường Vassoigne đến số 526 thấy một cái nhà lầu ba căn xung quanh có rào, ở trong trồng kiểng đủ thứ, Phong-Lôi thấy cái xe khi nãy đậu ngay trước cửa, còn trong nhà thắp đèn sáng trưng như ban ngày.

Phong-Lôi muốn vào nhà dặng dọ coi thế nào, nhưng không biết làm sao vào cho được. Phong-Lôi đứng ngó vào một hồi bỗng thấy trời vùn vù chuyển mưa chàng cả mừng, nói thầm rằng : « Nếu trời dông mưa đến càng dễ cho ta trong việc này, Phong-Lôi đang đứng nói thầm, thấy trong nhà chạy ra một tên bồi kêu rằng anh sắp-phơ ông bảo anh đem xe vào. » Sắp-phơ nghe bảo đáp máy chạy tuốt vào nhà xe mà để.

Phong-Lôi càng mừng hơn nữa một chập lâu lại thấy hai tên bồi chạy ra đẩy cửa ngổ đóng lại. Kể trời kéo mây đen kịch, một lát dông mưa, Phong-Lôi thấy trong nhà tắt hết đèn, bèn leo hàng rào mà vào, khi vô đến nơi đi lại leo lên cửa sổ để tai vào nghe quả có người nói chuyện rầm rì tiếng nói không dặng rõ, vì bị trời mưa rỉ rả, dông gió âm âm. Phong-Lôi lấy làm tức mình bèn sanh một kế lấy ra một cái khoan rất nhọn, khoan nhẹ ở dưới cánh cửa sổ khoan lũng rồi rút khoan ra dòm thấy rõ ràng quan lương-y Lơ-mon đang móc đạn cho ông Hải-Thọ và người trai đứng một bên.

Phong-Lôi xem rồi liền lật đật bước xuống thềm toan trở ra, Phong-Lôi bước chừng ít bước bỗng gặp tên bồi đang tắm, tên bồi ngó thấy liền hỏi ai đó.

Phong-Lôi không biết tiếng Annam song cũng hiểu, bèn trả lời rằng « moi » (tôi).

Tên bồi hỏi lại tiếng tây rằng : « tôi là ai ?

— Tôi là sắp-phơ. » Và nói và nhẩy đến hai tay chụp lấy cổ tên bồi ráng sức bóp riết vào, tên bồi hết phương dùng

giấy chập lâu thời hết thở ; rồi mới bỏ ngã tên bồi, lật đặt trèo ra kêu xe kéo chạy trở về chỗ Cao-Đoàn chờ ; lúc này đã 8 giờ rưỡi.

Cao-Đoàn thấy Phong-Lôi trở lại quần áo ước lem nhem liền hỏi, ông đi đâu mà quần áo ước hết như vậy ?

Phong-Lôi leo lên xe nói : « Có việc đáng cung hỉ ! »

— Việc chi đáng cung hỉ vậy ?

— Tôi đã tìm biết mặt tên Xuân-Ngọc và ông Hải-Thọ ở đâu rồi.

Cao-Đoàn nghe nói mừng rỡ hỏi : « Xuân-Ngọc ở đâu ? Và tưởng nó ra thể nào, sao khi nãy không cho tôi theo với ? Ông không cần theo cũng biết nó nữa.

— Sao vậy ? Hay là tên đi với Lương y Lơ-mon (Lemontes) khi vào nhà hàng Công-ty-nan-tanh đó chẳng ?

— Phải đó, phải đó, nói rồi thuật hết công việc mình ngộ thấy cho Cao-Đoàn nghe cả hai đều mừng rỡ.

Nói qua sở mật-thám lo kế truy tìm hung phạm bắt ông Hải-Thọ, từ bấy lâu nay chẳng ra tin tức chi cả ; ai nấy đều tức mình, nhứt là quan chánh sở mật-thám cùng đội Tài, đội Hóa và đội Mẫn.

Một hôm quan chánh sở mật-thám kêu ba người lại hỏi rằng : « Việc ông Huỳnh-hải-Thọ ba thầy thám dò thể nào ? »

Thầy đội Hóa lật đầu nói rằng : « Từ bấy lâu nay có nhiều việc ly-kỳ ở châu thành Saigon xảy ra thời chúng tôi đã tìm ra hết bây giờ có một việc nhỏ nầy mà khó tìm đến thời mất danh của sở mật-thám ta chẳng ? Còn khi bọn ấy đến bắt ông Hải-Thọ lạ có một người ký tên là X. N. cho trên bót chánh hay, khi đem linh đến vây nhà, thì ông Hải-Thọ bị bắt mất, chỉ gặp một người bạn đồ vàng khi áp lại bắt, người ấy khấn cự với linh chạy khỏi lại phóng đến một lười gươm nói rằng : « Nếu bắt va thời khó tìm ra đưa hung phạm ». Và cũng ký tên là X. N. ; bây giờ muốn cho án ấy rõ thời trước hết ta phải tìm tên X. N. thời rõ được.

Thầy đội Mẫn nói : « Theo ý riêng của tôi thì cứ y theo lời của tờ báo « Nữ-Lưu-Viên-Kịch » thời quả chánh án mà thôi.

Quan chánh sở mật-thám lật đầu nói rằng : « không được đâu vả chẳng bác-vật Cao-Đoàn là con nuôi của ông lẽ nào lại đi làm như vậy, ấy là tờ báo « Nữ-lưu-viên-kịch » nghi lắm nên phải bị Cao-Đoàn kiện đó ».

Thầy đội Tài nói, đưa bắt ông Hải-Thọ chẳng phải vì cướp giựt bạc tiền ấy là bắt ông dặng trã thù riêng vậy.

Nói đến đây bỗng nghe chuông điện thoại rung ren ren . . . ra tường gấp rút.

Quan chánh sở mật-thám lật đật chạy lại để tai vào nghe nói : « Allo... Allo có phải quan chánh sở mật-thám đó không ?

— Phải, tôi là quan chánh sở mật-thám đây.

— Chính thật ông à ?

— Thật là tôi, có việc chi nói ngay đi.

— Giờ này phải ông đang bàn tin về việc ông Hải-Thọ bị bắt chẳng ?

Quan chánh sở mật-thám nghe hỏi giựt mình, và lấy làm lạ, liền trả lời rằng : « Phải lắm ! tôi đang bàn tin việc ấy ; ông là ai mà hỏi tôi như vậy ?

— Tôi là nhà mật-thám tư-gia mà bây giờ ông muốn biết đưa hung phạm là ai chẳng ?

— Ấy là phận sự của tôi cần phải biết lắm.

— Này quan chánh sở mật-thám, ông hãy đi tìm bây giờ, đem lính đến giây nhà của hung phạm là quan lương-y Lor-mon (Lemontes) và bắt tên X. N. chánh danh là Xuân-Ngọc ; hiện giờ ông Hải-Thọ còn ở tại nhà của quan lương-y Lor-mon (Lemontes). Ông hãy đến bắt cho mau bây giờ. Thôi kiểu quan chánh sở mật-thám. »

Nói đến đây thời giựt, quan chánh sở mật-thám nửa nghi nửa ngại nói thầm rằng : « Quan lương-y Lor-mon là bạn thiết của ta, vả lại cũng ở một làng một xứ với ta, lẽ nào lại không biết tánh tình của người, người là đứng đại hiền-lương có lẽ đâu đi làm việc như vậy ?

Song quan chánh sở Mật-thám nghĩ thời nghĩ như vậy chớ cũng lật đật kêu điện thoại lại bót sơn-dầm xin ba chục người lính, rồi trở ra thuật hết các việc cho đội Hòa, đội Tài và đội Mẫn nghe. Cả ba nghe nói cũng lấy làm lạ, đồng đứng dậy nai-nịch bỏ súng vào túi chờ lính tuần đến sẽ hiệp nhau mà đi.

Chẳng bao lâu thấy có ba cái xe hơi chạy lại, một người Biện bước vào chào quan chánh-sở Mật-thám hỏi rằng : « Chẳng hay quan chánh sở Mật-thám xin lính tuần cần việc cni ? »

Quan chánh-sở Mật-thám thuật hết các việc cho người-biện nghe, rồi đồng lên xe chạy đến nhà quan lương-y Lơ-mon.

Khi lên xe quan chánh-sở mật-thám dặn người Biện rằng : « Ông hãy đem lính vây xung quanh nhà, để một mình tôi và ba thầy đội vào nhà thôi ; nếu nghe tôi thổi tu-hít thổi bắn súng lên đừng dọa chúng nó, rồi dắt 20 người lính dùng súng lục liên áp vào nhà. »

Người biện dạ dạ vưng lời, và hỏi rằng : « Ông có tin theo lời ấy mà quả như vậy hay chăng ?

-- Không quyết chắc, đến đó sẽ hay.

-- Tôi cũng nghi là việc bất thành lắm.

-- Nếu không có việc chi tôi cho thầy đội ra cho hay ở ngoài lính đi về còn tôi kìm chuyện tráo trở tất êm. »

Xe chạy đến nhà quan lương-y Lơ-mon, nghe kiến nhà thờ Tân-định đồ 12 giờ khuya, chặn mấy nẻo đường xung quanh và bảo hai người lên vào trong. Thầy đội Tài đưa xâu chia khóa nghề bảo lựa một cái mà mở cửa. Hai người lính vưng lời lựa một chập lâu mở cửa hết ra. Người biện chia ra 15 người ở trước chặn mấy nẻo đường, còn 5 người vào trong mỗi người chặn một cái cửa sổ, còn 10 người cầm súng lục-liên đứng bao vòng cửa cái, người biện thời đứng giữa.

Quan chánh sở mật-thám, đội Tài, đội Hóa, đội Mần bước lên thềm dòm vô kết thấy trong còn đốt đèn, lại nghe tiếng nói chuyện thì cả mừng.

Quan chánh sở mật-thám gõ cửa một chập lâu chẳng thấy trả lời. Thầy đội Tài bèn lấy xâu chia khóa lựa một cái mà mở cửa, khi mở hết hai cánh cửa, bốn người đi vào dòm mấy căng phòng không thấy ai cả, nhưng đèn thấp sáng như ban ngày.

Quan chánh sở mật-thám bảo ba thầy đội hãy cầm súng đặt hờ việc xảy đến, ba người nghe bảo đều rút ra mỗi người cầm hai cây súng lục liên.

Khi tìm kiếm hết ở dưới không thấy ai, quan chánh mật-thám bảo đi lên lầu bốn người vừa đi lên đến lầu bỗng nghe tiếng nói chuyện rầm rì, quan chánh sở mật-thám ra dấu bảo ba người dừng bước lóng tai nghe.

Quan chánh sở mật-thám đề tai vào cửa nghe tiếng người rên siết, và tiếng hỏi rằng : « Ông liệu chừng nào mới tỉnh

được. » Nghe quan lương-y trả lời rằng : « Khó lắm bệnh rất nguy cấp ít nữa là một tuần lễ. » Quan chánh sở mật-thám nghe nói rõ biết ông Hải-Thọ bị thương ở trong phòng ấy, liền xô cửa bước vào, vì cửa không có khóa, quan chánh sở mật-thám nói rằng : « Tôi chào quan lương-y Lơ-Mon và ông Xuân-Ngọc.

Quan lương-y Lơ-Mon đang lo mốt đạn cho ông Hải-Thọ, còn chàng Xuân-Ngọc lau mồ hôi cho ông, bỗng nghe nói ngó lên thấy quan chánh sở mật-thám hai tay thọc vô túi quần, miệng ngậm thuốc xi-gà khói lên ngui ngút, còn ở sau có ba thầy đội cầm súng lục liên chỉ ngay mình.

Quan lương-y Lơ-Mon và Xuân-Ngọc biết việc không lành, nhưng nói thắm rằng : « Minh là người ngay dấu cho có bị bắt cũng có ngày gỡ tiếng được. »

Quan lương-y Lơ-mon nói: «Tôi chào quan Chánh sở mật-thám, chẳng hay nữa đêm ông đến nhà tôi có việc chi quang hệ, sao ông chẳng kêu cửa, lại làm ngan phá cửa vào như vậy. »

Quan chánh sở mật-thám cười và nói : « Ông và Xuân-Ngọc thật là dám quá lộng như thế, hãy đưa tay chịu phép nước cho rồi. »

Quan lương-y Lơ-Mon cười trả và ra tuồng ngạc-nhiên hỏi rằng : « Tôi có tội lệ chi mà quan chánh-sở mật-thám nói như vậy ?

— Này Lơ-Mon ông chớ có giả hàm, ông là người dối đời, nay rõ lại thật quả là một tay lợi hại, ông còn nhiều án rất quang hệ.

Quan lương-y Lơ-Mon nghe nói có sắc giận ông nói rằng : nầy quan chánh sở mật-thám tôi mà tuân cho ông bắt đây là chẳng muốn cho đôi bên đổ máu đổ thời. Vả lại tôi và chàng Xuân-Ngọc đây là người ân nặng của ông Hải-Thọ ra công cứu giúp người trong cơn nguy biến này, vì bề ngoài mà ngài phải lầm lạc như vậy, ngài cứ đến bắt tôi và Xuân-Ngọc, chừng ông Hải-Thọ tỉnh lại sẽ biết ngay gian thể nào ?

Quan Chánh sở mật thám thối (tu hít) tức thì người biện và mười người lính đều cầm súng tròng lên quan Chánh sở mật thám bảo người biện vô còng tay Lơ-Mon và Xuân-Ngọc.

Chàng Xuân-Ngọc thấy vậy cười và nói với quan chánh

sở mật thám rằng : « Việc chi ông đem binh lính theo dũ vậy ? Như thế ông chánh phải một người mật-thám trừ danh đó, ông đến đây một mình tôi và quan lương-y cũng chịu thôi. »

Quan chánh sở mật-thám nghe nói có sắc then và nói rằng : « Ta chỉ biết người là một tên lợi hại nên ta phải đề phòng rất nghiêm nhặt chẳng phải bây nhiêu đây thôi, ta còn bao giấy tờ phía ở ngoài.

Quan lương-y Lơ-Mon nói Xin quan chánh sở mật-thám hãy đem ông Hải-Thọ vào nhà thương Đồng-Đất và nói giùm với quan lương-y Angot, ngài hết lòng săn sóc giùm ông Hải-Thọ chừng ông định tỉnh sẽ biết tôi và Xuân-Ngọc ngay gian thể nào.

Quan chánh sở mật-thám thấy người biện công Lơ-Mon, và chàng Xuân-Ngọc rồi ông nói rằng « Tôi cứ theo phép luật, và việc bốn phận thi hành vậy xin nhị vị thứ cho. » Ông day qua bảo lính khiên ông Hải-Thọ ra xe rồi đồng kéo nhau trở về sở. Còn ông Hải-Thọ chở vào nhà thương cho quan lương-y Angot điều trị.

Xin xem qua cuốn thứ ba thì rõ.

NHÀ IN và NHÀ BÁN SÁCH

Đức - Lưu - Phương

158, Rue d'Espagne

Saigon

Sách đã xuất bản :

1.	Lý-trung-Hưng (Phạm-minh-Kiên)	4 cuốn	giá mỗi cuốn	0\$50
2.	Vì nước hoa rơi	» 1 cuốn	»	0 40
3.	Trường-Tình Bí-Mật (Dương-minh-Đạt)	12 cuốn	»	0.40
4.	Lê-thái-Tổ (Nguyễn-chánh-Sắt)	4 cuốn	»	0.50
5.	Giọt-máu Chung-tình (Tân-dân-Tử)	4 cuốn	»	0.40
6.	Đêm rớt người tội tử hình (Lê-hoàng-Mưu)	4 cuốn	»	0.50
7.	Khởi-tình Mầu-nhiệm (Dương-minh-Đạt)		»	0.40
8.	Nhạc-Phi-tái sinh Tiểu anh hùng Lý-bằng Phi	5 cuốn	»	0.50
9.	Nam-cực Tĩnh-Huy (Hồ-biễn-Chánh)	6 cuốn	»	0.45
10.	Nguyễn-tuyết-Hoa (Trương-Hoàn)	5 cuốn	»	0.40
-

Sách đang in :

1.	Oan-tình Ly-hận	7 cuốn	giá mỗi cuốn	0\$40
2.	Lửa đỏ Lòng son (Văn-Trình)		»	0 40
3.	Truyện Người bán Ngọc (Lê-hoàng-Mưu)		»	0.50
4.	Đầu tóc mượn (Lê-hoàng-Mưu)		»	0.50

Mua sỉ mua lẻ do nơi bán hiệu có cho huê hồng nhiều.